

RUMIAR EN L'ENCAIX DE CATALUNYA A ESPANYA, JA ÉS UN BOLERO VELL, ROSSEGAT

Víctor Batallé

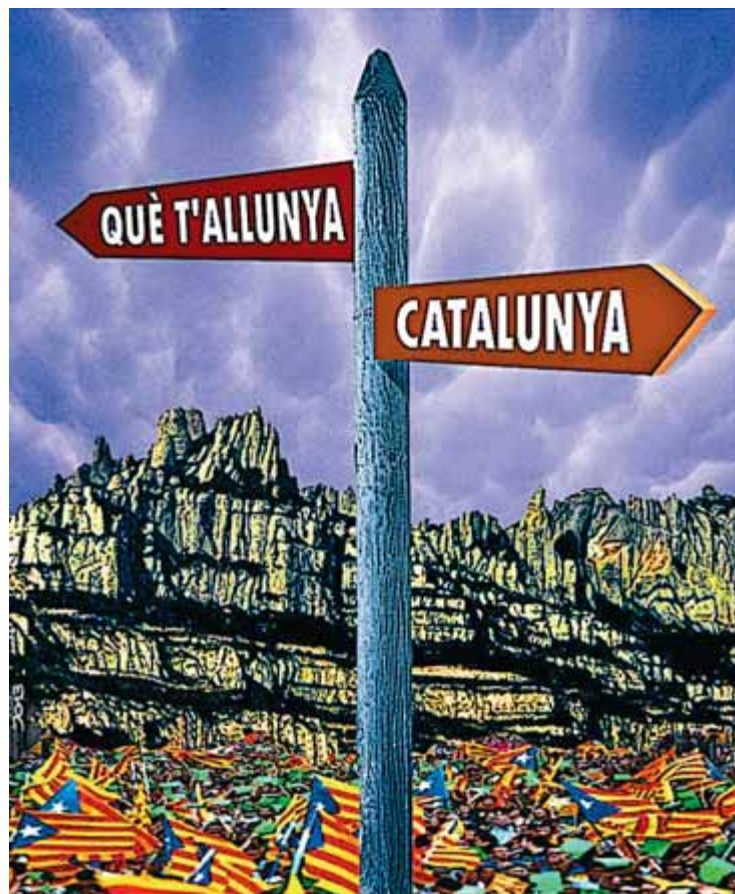

Escriptor

Cap on cau “la nació...”?

Aquesta meditació, mesurada i al mateix temps farcida de passió, obeeix a la contundència de la raó històrica i a la mirada d'una dona jove qui viu en primera persona aquest recular –que no cessa– per agafar empenta i esdevenir la generació que doni sentit al dret a decidir. Rumiar en l'encaix de Catalunya a Espanya ja és un bolero vell, rossegat, impossible de quadrar i, a la vegada, l'únic mantra que podem salmodiar, fins a trobar la clau que obri la porta d'una ben anomenada llibertat.

PRAT DE LA RIBA va escriure un llibre cabdal per entendre els fets que, vuit anys després, esdevindrien un fenomen polític de gran profunditat civil: la Mancomunitat de Catalunya. El llibre era *La nacionalitat catalana*. Tot fent servir un llenguatge pre-Fabra i amb una voluntat d'abstracció meridional, Prat de la Riba descriu els valors que faran possible que, en el curs de deu anys, com a president de la Mancomunitat –una fórmula *dissimulada* per fer que les quatre diputacions s'unissin per aconseguir millores en els fronts en els quals l'Estat espanyol s'inhibia– faran que la percepció de Catalunya com a nació s'accepti en el conscient col·lectiu i traspassi el pas del temps, un segle després.

JORDI SOLER

LA NACIONALITAT catalana adreça diferents temes, en una mena de cercles concèntrics, on el nacionalisme, entès com afirmació d'una gent, un territori i en contradicció directa amb la doctrina d'un provincialisme obe-

El nacionalisme català és integrador de l'art i la cultura en la disseminació de l'ètica, dins el marc d'un canvi pedagògic a l'hora d'explicar l'essència

dient, és el personatge central. No gosaria dir que el llibre tingués, en el seu inici, cap altra pretensió que la d'aclarir conceptes, tampoc puc afirmar que es convertís en un referent doctrinal –malgrat que l'han citat a bastament uns i altres– més enllà de l'apassionada gleba catalanista i l'èxit transversal de la formació política de Solidaritat Catalana. El llibre, tot i que fou revisat pel mateix Prat el 1910, no s'allunyà gaire de la seva tesi primària, que vol aclarir les grans sinèrgies creatives de la nació catalana. Els impulsos entre la ciutat i el món rural. La xarxa com a element indispensable de futur i el nacionalisme català: integrador de l'art i la cultura en la disseminació de l'ètica, dins el marc d'un canvi pedagògic a l'hora d'explicar l'essència.

EL LLIBRE –QUE ÉS una cita continuada– indica cap on cau “la nacionalitat”: “Cal considerar el fet jurídic –escriu Prat de la Riba–. Enlluernats per l'esplendor de les jerarquies oficials, s'han cregut que les calces dels soldats, les togues dels jutjes, els uniformes dels guardiacivils... la llengua en que's pledeja o en que's recorre, en que's paguen les contribucions y multes, el dret que estatueixen les assemblees, es a dir, que tot lo que divideix o separa els Estats, dividia també als homes... presoners dintre de llurs fites; han cre-

gut que separaven més els homes, que'l dret que viu en les costums, en els actes de la vida, que la llengua que's parla sempre, perquè es la que parla l'esperit ab sí mateix.” La controvèrsia sobre l'ascendent de la llengua ha format el teló de fons de moltes iniciatives polítiques a favor i en contra del fet nacional català, i és fàcil d'esbrinar la raó de la seva vigència amb la llei Wert o la manca de reconeixement diferencial del català a les institucions públiques espanyoles.

EN EL DESENVOLUPAMENT de l'obra de govern de la Mancomunitat, la dona ocupà un espai central. El femení, com a força de canvi, va ser vigent en l'esperit i la forma que dona Prat a la nació. Entenc que la preponderància del femení és un dels teoremes més difícil d'encabir en les prescripcions de país; però he d'admetre que, tant la llengua com la nacionalitat catalana, el tenen en comú. Potser per això, torno a Sepharad i a la dona bruna del principi, qui en el seu esguard emmiralla el desig del poeta per fixar el mur, més enllà del cementiri de Sinera i que el destí d'aquells que estimem el diàleg de “l'esperit ab sí mateix”; pugui acabar en una qualitat del país, on viu el vell somni de Prat de la Riba, i que aquest somni esdevingui una alta cançó, en llavis i cor de tot un poble.

Diputats que s'ho deixen fer

Manuel Castaño

Escriptor

Aviat farà un parell d'anys que el Parlament de Catalunya va patir un intent d'assalt i que diputats de diferents partits van ser insultats, amenaçats i agredits. Com oblidar la imatge de la diputada Tura amb la gavadina decorada amb una mostra d'art efímera feta a l'esprai, o els deu

viatges en helicòpter que van fer falta per dipositar en els seus escons gairebé la quarta part dels nostres representants. I això que només anaven a parlar dels pressupostos. Què passarà el dia que es decideixin a decidir alguna cosa més decisiva? Va ser ben bé un assaig de cop d'estat i hem de suposar que tothom ha pres nota dels detalls del seu desenvolupament per quan torni a passar. Al cap del

temps només hi ha vint acusats i la idea d'un càstig exemplar no figura en l'ordre del dia. Pitjor encara, hi ha qui està en contra d'exercir l'acusació particular, com la diputada Camats (ICV), que no creu «que la manera de defensar un parlament sigui acusant els ciutadans que es manifesten a fora». Doncs qui ho ha de fer? Els qui ho vam saber per la premsa? Si el Parlament no es defensa a si

mateix, no trobarà ningú que el defensi quan pateixi un atac més ben preparat o l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola. Entre els problemes crònics d'aquest país figura en lloc destacat aquesta dualitat de molts polítics que volen estar a dins les institucions, administrant els cabals públics, i al mateix temps a fora, en aquest lloc mític anomenat “carrer”, que és on creuen que passen real-

ment les coses, d'acord amb la pèssima educació històrica que han rebut. I curiosament són els qui més parlen de memòria històrica els qui ens volen fer oblidar que vam veure fa quatre dies. Allò era força diferent del que es considera una manifestació en el món civilitzat. La defensa, que intenti argumentar l'indefensable, que per això cobren els advocats –i ja se sap que cada vegada que enxampen

un galifardeu trencant un vidre, surt una mare plorosa dient que és un angelet molt compromès i solidari–, però l'acusació no es pot desentendre del que va passar. Elegim diputats perquè mantinguin les lleis i les institucions, no perquè les incomplixin i les rebaixin, les degradin i les debilitin. Si hi ha parlamentaris que creuen que un parlament es defensa donant la raó als qui el volen veure cremat, tenim un problema afegit a la corrupció i als incompliments de programa: no sols no saben governar, sinó que estan decidits a fer ingovernable el país.